

ON THE BEACH

NEVIL SHUTE

อนันต์เดอบีช

สายธาร ๓๖๓

หน. 173

๑.

ออน เดอะ บีช

On the Beach

Nevil Shute

นป. 173

ฐ.

เลขเรียกหนังสือ.....

เลขทะเบียน.....

วันที่..... 16 มี.ค. 43

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

จัดพิมพ์จำหน่าย

ออน เกอะ บึบ
เนวิล ฐิต ประพันธ์
สายธาร แปล
พิมพ์ครั้งแรก ๒๕๑๕

นายสุพล เตชะธาดา
แห่งสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น
ซอย ๒ ข้างโรงพยาบาลนครลิโด
ชั้น ๓ สยามสแควร์ กรุงเทพมหานคร
โทรศัพท์ ๒๕๑-๒๓๔๒, ๒๕๑-๒๓๔๓
เป็นผู้จัดพิมพ์จำหน่าย

พิมพ์

โรงพิมพ์ชัยศิริการพิมพ์

๖๓/๒ ซอยเสนาสฤษคเดช ถ. กรุงเทพฯ-นนทบุรี นนทบุรี
นายสมบุญ ไทยมงคล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๑๕

ราคา ๑๐ บาท

บทที่หนึ่ง

นาวาตรี ปีเตอร์ โฮล์มส์, แห่งราชนาวี
ออสเตรเลีย, ตื่นขึ้นในตอนเช้านี้. เขานอนครึ่งหลับ
ครึ่งตื่นอยู่ครู่หนึ่ง พลังจ้องมองจุดแสงแรกของดวง
ตะวันแห่งออสเตรเลียทางหน้าต่าง. ตำแหน่งของลำ
แสงแรกของดวงตะวันแสดงให้เห็นว่า ขณะนั้นเป็น
เวลาประมาณเกือบห้าแล้ว. อีกในไม่ช้าก็แสง
แห่งดวงตะวันก็จะปลุกบุตรสาวน้อย, เจนนิเฟอร์,
ของเขาให้ตื่นขึ้นมา. ไม่มีความจำเป็นแต่อย่างใดที่
เขาจะต้องลุกขึ้น จนกว่าสิ่งนั้นจะได้เกิดขึ้น.

เขาตื่นขึ้นมาอย่างสดชื่นเต็มไปทั่วด้วยความสุข,

และจำวันที่ได้. นี่เป็นวันพฤหัสบดี ที่ 27 ธันวาคม. และแล้วเขาก็ระลึกถึงสิ่งอื่นได้อีกอย่างหนึ่ง. วันนั้นเขาจะต้องไปที่หน่วยนาวิกโยธินในเมลเบิร์น. เขาจะต้องไปถึงที่นั่นเวลาสิบเอ็ดนาฬิกา และเขาก็กำลังหวังที่จะได้รับการแต่งตั้งดำรงตำแหน่งใหม่. ถ้าหากว่าเขาได้รับตำแหน่งใหม่, มันก็จะเป็นงานชิ้นแรกของเขาในระหว่างเวลาห้าเดือน. เขาหวังว่าเขาจะถูกส่งตัวออกทะเลอีกครั้งหนึ่ง. เขาชอบออกทะเลมากกว่าที่จะทำงานอยู่บนพื้นแผ่นดิน.

เขาเป็นสุขเพราะเขาจะมีงานทำ. เขาไม่มีงานอะไรทำเลยนับตั้งแต่กองทัพเรือได้แต่งตั้งให้เขาเป็นนายนาวิกโยธิน. นั่นมันเป็นเดือนสิงหาคม, และเขาก็เกือบหมดหวังที่จะได้ทำงานอีกครั้งหนึ่งเสียแล้ว. แต่ทางหน่วยนาวิกโยธินจ่ายเงินเดือนให้เขาในระหว่างเดือนที่ผ่านไปนั้น, และเขารู้สึกในบุญคุณถึงเรื่องนี้.

ภรรยาของเขา แมรี ตันชนพลาถามเวลา กับเขา. เขาคุ่มพิศพลอนแล้วก็เริ่มปรุ้งน้ำชา.

“มันเบนเซาทนารกอกวนหนึ่ง,” เขาบอก.

“วันนี้นักคุณกำลังจะไปที่เมลเบิร์น, ไช่ ไหม
 ค่ะ?” หล่อนถาม. “ฉันคิดว่าจะอยู่บ้าน. ฉัน
 สามารถจะนั่งพักอยู่ในร่มได้. มันคงจะเป็นวันที่
 อากาศร้อนจัดอีกวันหนึ่ง. บ่ายวันนี้เราจะไปพบกับ
 ที่สโมสรไหมคะ? ราว ๆ สี่โมงนะค่ะ? เราสามารถ
 ที่จะว่ายน้ำกันที่นั่นได้ค่ะ.”

ทั้งสองมรดกเล็ก ๆ คนหนึ่ง จอดอยู่ในโรงรถ.
 นับตั้งแต่สงครามสน ๆ สิ้นสุดลง, ทั้งสองไม่ได้ใช้
 มันอีกเลย. ถึงตอนนั้นมันถูกจอดทิ้งเอาไว้ในโรงรถ
 นับได้บึ่งหนึ่งแล้ว. แต่ บิเตอร์ โฮล์มส์ เป็นชายผู้
 ฉลาดทรมเครื่องมือ. เขาสร้างรถพ่วงสองล้อขึ้นคน
 หนึ่ง, และทั้งสองแม่และตัวเขามรดกจักรยาน. เขา
 ได้ล่อทั้งสองมาเพื่อประกอบเป็นรถพ่วง โดยนำเอา
 มาจากรถจักรยานยนต์เก่า ๆ. เขาจัดการประกอบตา
 ขอใหญ่สำหรับรถพ่วงไว้ที่จักรยานทั้งสองคนนั้น. จน
 กระทั่งไม่ว่าเขา หรือ หล่อน สามารถที่จะใช้ ตาขอ นั้น
 ลากรถพ่วงได้. มันสามารถบรรทุกเจนนีเฟอร์ บุตร
 สาวของเขาหรือว่าบรรทุกสิ่งของต่าง ๆ ที่ซ้อมาจาก

ร้านรวงต่าง ๆ ได้. ความลำบากที่ยากยิ่งก็คือการขึ้น
เนินที่ออกจะไกลจากฟัลเมาท.

“ว่ายน้้ำที่สโมสรรเป็นความคิดที่ไม่เลว,” เขา
บอก. “ฉันจะข้จักรยานไปท้งไว้ทสถานที่.”

“คะ, เอาจักรยานของคุณไป, คุณจะต้งจ้บ
รถไฟขบวนไหนคะ ?”

“ขบวนเก้าโมงห้านาทีจะ.” เขาคิมซาและก้ม
ลงมองคณาฬิกาข้อมือ. “ฉันจะไปเอานมมาท้นที่หลัง
จากที่คิมนาชาน้หมดแล้ว.”

เขาแต่งตัวแล้วก็ออกไปจากบ้าน. ท้งสองพัก
อยู่ทห้องซนกลางทบ้านเก่า ๆ หลังหนึ่ง. มันต้งอยู่
เหนือเนินเขาสูงกว่าตัวเมือง. ตัวบ้านที่เป็นส่วน
ของเขามีโรงรถและสวนที่สวยงามอีกส่วนหนึ่ง. รถ
ยนต์ที่จอดอยู่ในโรงรถเป็นรถมอริส.

เขากับแมร์แต่งงานกันก่อนสงคราม. หลังจาก
ที่สงครามเริ่มชน, เขาติดไปกับเรือรบชื่อ แอนแซ็ค.
ท้งสองต่างก็คาดว้จะต้งเป็นสงครามทยดเยอกันเวลา
นาน, แต่สงครามก็กินเวลาไม่นานนัก. มันขยายตัว

ออกไปอย่างรวดเร็ว ทัวแถบขั้วโลกเหนือ. มีการ
 ระเบิดอย่างรุนแรงตามสถานที่ต่าง ๆ. แล้วก็จางหาย
 ไปพร้อมกับการระเบิดที่ น่าสยด สยอง ครั่งสุดท้าย ใน
 วันที่สามสิบเจ็ด. ตอนวันสุดท้ายแห่งเดือนที่สามเขา
 ก็กลับมาทวลเยี่ยมส์ทาวน์. ตอนนั้นหม่นามนเชอเพลิง
 เหลืออยู่ในเรือแอนแซคเพียงเล็กน้อยเท่านั้น. หลัง
 จากนั้นเขาก็กลับไปหาภรรยา แมรี่ และรถ
 มอริสของเขา,

ในถึงหม่นามนของรถ ม่นามนเชอเพลิง เหลืออยู่
 เล็กน้อย. เขาซอมาเพิ่มเติม นิดหน่อยแล้วก็ใช้มัน.
 แต่แล้วชาวออสเตรเลียก็เพิ่งจะนึกได้ว่าหม่นามน ทั้งหมด
 ของพวกเขา นั้นได้มาจากทางขั้วโลกเหนือ. ออสเตรเลีย
 เองนั้น ไม่ได้ ทำการ ผลิตหม่นามน เชอเพลิงเอง เลยแต่
 ทีเดียว.

เขาลาก รถพ่วง มา ตาม พันหญ้า ใกล้เคียง บ้าน.
 เขาเกี่ยวขอและคันลากเข้าไปที่รถจักรยาน. เขาต้อง
 เดินทางไปถึงสี่ไมล์เพื่อเอานม. ตอนนั้นในออสเตรเลีย
 ไม่มีรถใช้กันมากนัก. ไม่มีหม่นามนเชอเพลิง. ดังนั้น

จึงไม่มีใครส่งนมมาให้ถึงที่บ้าน. เขาและแมรีไปเอานมมาอยู่เสมอโดยบรรทุกเอามาบ้านโดยอาศัยรถพ่วง.

บนท้องถนนไม่มีรถรามากนัก. เขาผ่านอะไรบางอย่างซึ่งครึ่งหนึ่งเคยเป็นรถยนต์, แต่ตอนนั้นไม่มีเครื่องยนต์เสียแล้ว, และรถเก่า ๆ คับแน่นใช้เวลาก. เขาสวนทางกับชายสองคนบนหลังม้าตัว, แต่รถราอื่น ๆ ไม่มีมากนัก. เขาไม่ต้องการมาสักตัวหนึ่งสำหรับตัวเขาเอง. พวกมาบางครั้งก็เจ็บไข้ได้บ่อยไม่สบาย, และในสมัยนั้นคนเปลี่ยนค่าใช้จ่ายมาก. ม้าบางตัวมีราคาถึงหนึ่งพันปอนด์ หรือว่ามากกว่านั้น. มันแพงกว่าผ้าคลุมวัวตัวหนึ่งมากทีเดียว.

เขาไปถึงบ้านฟาร์มภายในครึ่งชั่วโมง และได้พบกับชาวนาทันที.

“สวัสดีครับ, มร. พอล,” นายนาวาตรีเอ่ยทักทาย. “วันนี้เป็นยังไงบ้างครับ?”

“ดีครับ,” เป็นคำตอบ. ชาวนากำลังบรรจุนมลงในกระป๋องนม. “คุณละครับวันนี้เป็นยังไงบ้าง? ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือครับ?”

“ครับ, ขอขอบคุณ. ผมจะต้องไปเมลเบิร์น. ผมมีคนติดต่อหน่วยข่าว. ผมคิดว่าเขาคงจะมึงงานสำหรับผมแล้ว.”

“นั่นจะเป็นเรื่องที่ดี,” ชาวนาบอก.

“ครับ. แต่ถ้าหากว่าผมต้องออกทะเล, มันก็จะต้องลำบาก. แต่แม่เราสามารถที่จะมารับนมอาทิตย์ละสองหน. ที่รถจักรยานยนต์ของเรามีขอสำหรับรถพ่วงด้วยเหมือนกัน. เธอจะเอาเงินมาด้วย.

ชาวนาบอก, “คุณไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องเงินหรอกครับจนกว่าคุณจะกลับมาแน่แหละ. ผมได้นำนมมากเกินกว่าพวกสัตว์เลี้ยงของผมจะกินหมด. เมื่อคืนผมเพิ่งไปเสียกัมครับ. ผมแบกเอาไปที่บ้านไม่ไหว. ผมควรจะหาสัตว์เลี้ยงเพิ่มชนิด, บางทีคงเป็นอย่างนั้น. แต่ผมก็ไม่ค่อยแน่ใจเกี่ยวกับอนาคตเหมือนกัน.”

เขายืนเงยบอญูครู่หนึ่ง. แล้วเขาก็เอ่ยต่อไปว่า. “ภรรยาคุณจะไม่ลำบากหรือนี่? จะทำยังไงเกี่ยวกับเจนนิเฟอร์หากว่าเธอต้องมาที่นี่?”

“เธอจะพาเจนนีเฟอร์มาด้วย, บางที, ให้นำ
รถพ่วงมา.”

“ไม่ง่ายนักหรอกครับ, ทำอย่างนั้นนะ.”

ชานาเดินจากไปมองรถพ่วงอย่างใกล้ชิด,

“เป็นรถพ่วงที่ตกที่เดียว,” เขาบอก, “ผมไม่
เคยเห็นที่ตกกว่านี้มาก่อนเลย. คุณทำเองใช่ไหม, ใช
ไหมครับ?”

“ถูกแล้วครับ,” บีเตอร์บอก.

“คุณไปเอาล้อมาจากที่ไหนกันนี่, ขอถาม
หน่อยได้ไหมครับ?”

“เอามาจากรถจักรยานยนต์. ผมได้มาจาก
ถนนอลิซาเบธ.”

“คุณหาให้ผมสักสองล้อได้ไหมครับ?”

“ผมจะลองพยายามหา,” บีเตอร์บอก.

“ล้อแบบหนักกว่าล้อเล็ก ๆ. ลากไปไหนมาไหนได้
ง่ายกว่า. แต่ตอนหน้มไม่มากนักแล้ว.”

“ผมกำลังบอกภรรยาของผมเรื่องล้อ,” ชานา
เอ่ยขึ้นอย่างช้า ๆ. “ถ้าผมมีรถพ่วงคล้ายอย่างนั้น,

ผมสามารถที่จะใช้มันได้. ผมสามารถที่จะประกอบ
 ทนง คลายกับ เกาอ สำหรับ ภรรยา ของ ผม ได้. ผม
 ประกอบเข้าที่ท้าย จักรยาน แล้วพาเธอ ไปที่ ฟัลเมาท.
 เธอสามารถที่จะไปตามร้านรวงต่าง ๆ. ที่นี้เปล่าเปลี่ยว
 มากทีเดียวสำหรับผู้หญิง. มันไม่เหมือนก่อนสงคราม
 เธอสามารถที่จะขับรถ ไป แล้ว เข้าไป ถึงตัวเมือง ใน
 เวลาเพียงยี่สิบนาที. แต่ตอนนรถเทียมวัวใช้เวลาถึง
 สามชั่วโมงครึ่ง, แล้วก็ใช้เวลาเดินทางกลับอีกสาม
 ชั่วโมงครึ่ง. ต้องใช้เวลาสำหรับการเดินทางอย่างเดียว
 ถึงเจ็ดชั่วโมงแล้ว. เป็นเวลาที่นานมากเหลือเกิน.
 เธอพยายามที่จะหยุดรถจักรยาน, แต่เธอขี ไม่เป็น
 สกท. แต่ถ้าหากว่าผมมีรถพ่วงสกคั่นหนึ่ง, ผมก็จะ
 พาเธอเข้าไปที่ฟัลเมาท. เราสามารถที่จะไปที่นั่น
 อาทิตย์ละสองหน. แล้วเราก็สามารถที่จะนำนมไปส่ง
 ให้มิสซิส โฮล์มส์ ได้ในเวลาเดียวกันด้วย.”

เขาหยุดพูดแต่แล้วก็พูดต่อไปอีกว่า. “ผม
 ต้องการที่จะทำเช่นนั้นให้เธอ. วิทย์ออกข่าวว่าตอน
 นี้เราจะอยู่กันไม่นานนักแล้ว.”

“ผมจะลองหาทุกที่ในเมือง, นายนาวาตรีบอก.

“คุณพร้อมที่จะจ่ายเงินสำหรับลอร์ดแล้วหรือ?”

“ครับ. แต่ผมต้องการยาดิ ๆ ด้วย. มันเป็นเรื่องสำคัญมาก, ยางที่เหมือนกับของคุณ. แต่ว่าคุณจะต้องไปเที่ยวหาตามร้านต่าง ๆ หลายแห่ง.”

“ผมจะนั่งรถรางไป,” โฮล์มส์บอก. “ขอบคุณต่อพระเจ้าเป็นเจ้าของบ้านหินและไฟฟ้า.”

“เขาขุดบ้านหิน ออกมาได้ อย่างไร กันครับ? เขาใช้เครื่องจักรขุดขึ้นมาหรือครับ?”

“ครับ, แล้วนำมาทำเป็นกระสวยไฟฟ้าจ่ายให้พวกรถราง.”

“เขาเอาน้ำมันที่ ไหน มา ใช้ กับ เครื่องจักร ครับ?”

“เขาสกัดจากบ้านหิน. แต่ว่ามันสิ้นค่าใช้จ่ายมาก.”

บีเตอร์หยิบกระป๋องนมขึ้นมาวางไว้ในรถพ่วง. เขาเดินทาง กลับบ้าน พลาซ นกถึงการ อาบน้ำ ผัก บัว. มันเป็นเวลาหกโมงครึ่งตอนที่เขากลับถึงบ้าน.

เขาอาบหน้าผกบัวแล้วก็สวมเครื่องแบบ. แล้ว
รับประทานอาหารเช้าหลังจากนั้นก็นั่ง รถจักรยานสอง
ล้อลงไปตามเนินเขา. มีม้า สอง สาม ตัว กำลังยืนอยู่
ใกล้ ๆ สถานีรถไฟ. สมัยก่อนเคยมีรถยนต์จอดอยู่ที่
ตรงนั้น, แต่ตอนนั้นไม่มีใครใช้รถยนต์อีกแล้ว. วงจร
อันเร่งรีบของธุรกิจกำลังเอื่อยลงทุกวัน.

เขาเดินทางไปในเมือง พลังใช้ ความคิดอย่าง
หนัก. เขากำลังฉงนอยู่ในใจเกี่ยวกับการแต่งตั้งครั้ง
ใหม่, พลังก็มองดูเครื่องแบบของเขา. ขณะนั้น
ราชนาวแห่งออสเตรเลียเล็กมาก. มีเรือเล็ก ๆ อยู่
เพียงเจ็ดลำเท่านั้นเอง, เรือทุกลำใช้ถ่านหินแทน
น้ำมัน. แต่เรือบรรทุกเครื่องบินชื่อ เมลเบิร์น ยัง
ไม่เปลี่ยนแปลง. ถ้าหากว่าต้องใช้ถ่านหิน, ความ
เร็วก็คงไม่พอ. เครื่องบินจะไม่สามารถที่จะร่อนลง
บนหาดฟ้าได้อย่างปลอดภัย.

เขาเริ่มคิดอีกครั้งหนึ่งเกี่ยวกับการแต่งตั้งครั้ง
ใหม่ของเขา. บางทีนายทหารเรือคนเดิมอาจจะไม่
สบาย, และนายทหารบางคนคงต้องทำหน้าที่แทนเขา.

หรือไม่บางทีเขากำลังอาจจะได้รับการแต่งตั้งให้ประจำ
อยู่บนบก. แต่เขาอยากจะออกทะเลอีกครั้งหนึ่ง.

เขามาถึงที่ในเมืองภายในเวลาประมาณหนึ่ง
ชั่วโมง. เขาเดินออกจากสถานีรถไฟลงชานไปบน
รถรางขบวนหนึ่ง. บนท้องถนนไม่มีรถยนต์อื่น ๆ
มากนัก และรถรางพาเขาไปที่ร้านรวงต่าง ๆ ได้อย่าง
รวดเร็ว. เขาเริ่มมองหาตลอดสองล้อที่อยู่ในสภาพ
ค่อนข้างดี. หลังจากที่เขาหาได้แล้วเขาก็ขึ้นรถราง
กลับไปหน่วยนาวิ. เขาพบกับนายทหารหนุ่มคน
หนึ่งซึ่งเขาเคยรู้จักมาก่อนในสำนักงานของหน่วยนาวิ.

เขาวางล้อรถลงปลายทางหันไปคุย กับนายทหารผู้
นั้นสองสามคำ. นายทหารคนนั้นเดินจากเขาเข้าไป
ในห้องทำงานของนายพลเรือเอก บีเตอร์กัมลง
ดูเครื่องแบบของเขาด้วยความกังวล ใช้แขนข้างหนึ่ง
หนีบหมวกเอาไว้.

ในไม่ช้า นาย ทหาร หนุ่ม ผู้นั้น ก็เดิน กลับมา.
“ท่านนายพลเรือต้องการพบคุณตอนนี้นะครับ,” เขา
บอก.

บีเตอร์ เดินตัว ตรงเข้าไปในห้องทำงาน ของ นายพลเรือเอก. เขาพบว่า นายพลเรือเอกกำลังนั่งอยู่ ที่โต๊ะทำงานของเขา.

“สวัสดีครับ, ท่านนายนาวาตรี,” เขาเอ่ยทัก.
“คุณนั่งลงได้ครับ.”

บีเตอร์ ทრุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ข้างโต๊ะ.

“คุณไม่ได้ ประจำตำแหน่งอยู่ ระยะหนึ่ง ใช่มั้ย?” นายพลเรือเอกถาม...

“ถูกแล้วครับ, ท่าน.”

“เออ, ผมมีการแต่งตั้งสำหรับคุณ — การแต่งตั้งให้ออกทะเล. ผมไม่สามารถที่จะให้คุณประจำเรือลำหนึ่งลำใดของเราได้. คุณจะต้องไปประจำเรือของ สหรัฐ — ยูเอสเอส สคอรเปียน.”

เขามองดูหน้าผู้ที่อ่อนวัยกว่า. “ผมเข้าใจว่า คุณได้พบกับผู้บังคับการเทาเวอร์แล้ว. เขามาจาก สหรัฐอเมริกา.”

“ครับ, ท่าน,” บีเตอร์พบกับกัปตันเรือ สคอรเปียนสองหรือสามครั้ง. กัปตันมีนาเสียงนุ่มนวลและ

มาจาก นิวอิงแลนด์. เทาเวอร์อยู่ในเรือคาน้ำของเขา
 นับตั้งแต่สงครามเริ่มขึ้น. บีเตอร์อ่านรายงานของเขา.
 ตอนนั้นเทาเวอร์อยู่ระหว่าง คิสก้า กับ มิคเวย์, แต่
 ว่ากำลังมุ่งเขมสู่มนิลา. เครื่องเรือขับเคลื่อนด้วยพลัง
 นิวเคลียร์ และกำลังใช้ฝักร้อย่างเต็มที่.

ในวันทสี่เรือคาน้ำก็มาอยู่ทาง ตอนเหนือของ
 อิวจีมา. เขาใช้กล้องเปอริสโคปส่องมองคทอห่งทะเล.
 แต่เขาไม่สามารถจะมองเห็นอะไรได้มากนัก. อากาศ
 ดูเหมือนว่าจะคลั่งไปทั่วผ่นลของ. ไม่มีอะไรชัด
 เจนเลย

ในขณะที่เขยวกันนั้นเอง เครื่องตรวจสอบที่ติด
 อยู่กับกล้อง เปอริสโคปก็ปรากฏ ให้เห็น กัมมันตภาพ
 รังสี จำนวนมากแผ่กระจายอยู่. เขาพยายามรายงาน
 เรืองนไปยง เพิร์ล ฮาร์เบอร์, แต่เขาไม่ได้รับตอบ
 สัญญาณของเขา. เรือคาน้ำยังคงเล่นต่อไป, และกัม
 มันตภาพรังสียง หนาแน่นมากจน เมื่อใกล้เกาะ ฟิลลิป
 ปีนส์.

คืนต่อมาเขาส่งสัญญาณไปที่ ดัช ฮาร์เบอร์,

เขาต้องการที่จะให้ข่าวของเขาถูกส่งต่อไปยัง นายพล
เรือเอก. แต่เขาได้รับแจ้งว่าสัญญาณไม่สามารถที่จะ
ส่งออกไปได้อยู่ตลอดเวลา

เขาไม่ได้รับคำตอบ.

ต่อมาอีก คืบหนึ่งเขาก็ ไม่ได้รับข่าว คราวจาก
คัท ฮาร์เบอร์ เลย. เขาตั้งเข็มมุ่งหน้าไปสู่ ลูซอน.
ที่ช่องแคบบาลิงตัง เขาได้พบฝนล่องและกัมมันต
ภาพรังสีมากมาย. ในวันที่เจ็ดเขาก็มาอยู่ในอ่าวมนิลา,
เขามองดูตัวเมืองผ่านกล้องเปอริสโคป. เครื่องตรวจ
สอบที่ติดอยู่แสดงให้เห็นว่า กัมมันตภาพรังสีน้อยลง
กว่าเดิม, แต่ถึงกระนั้นมันก็ยังเป็นอันตรายอยู่ดี. เขา
ไม่ต้องการที่จะให้เรือดำน้ำไหลชนมาเหนือผิวหน้า

เขาสามารถมองเห็นกลุ่มควันลอย อยู่เหนือตัว
เมือง. เขาคิดว่าคงจะมีการระเบิดของนิวเคลียร์ชนที่
นครแห่งนี้, หรืออาจจะมากกว่าหนึ่ง, บางทีอาจจะ
เป็นเช่นนั้นก็ได้. เขาไม่สามารถจะเห็นสิ่งที่เคลื่อนไหว
ไหวสิ่งหนึ่งสิ่งใดบนชายฝั่ง. เขาเล่นเรือเข้าไปอีก,
แต่ทว่าห้องเรือดำน้ำของเขาไปกระแทกเข้ากับพินทะ-

เลขที่ช่องแคบใหญ่. นี่ทำให้เขาเชื่อว่าได้มีการระเบิด
ของนิวเคลียร์ชนกัน. มันทำให้พันใต้ทะเลเปลี่ยน
แปลงไปจากเดิม.

เขาบังคับเรือให้ลอย ลำชนมาจาก พันใต้ ทะเล
และตั้งเข็มมุ่งออกสู่ทะเลลึก. ในไม่ช้าชายฝั่งก็อยู่ห่าง
ออกไป. คินวันนั้นเขาไม่สามารถที่จะติดต่อกับสถานี
วิทยุหรือเรือลำหนึ่งลำใด. ถึงตอนนั้นเขาอยู่ภายใต้พัน
ห้ามาเป็นเวลาได้แปดวันแล้ว. พวกลูกเรือดูเหมือน
ว่าจะไม่เจ็บไข้ได้ป่วยแต่อย่างใด, แต่ทว่าก็มีบางคน
ทรูสกกระวนกระวายคิดถึงบ้าน.

แล้วต่อมาเขาก็สามารถ ติดต่อกับ สถานี วิทยุ
ออสเตรเลียที่ ปอร์ต มอเรสบีได้. สภาพความเป็น
ไปของที่นี่ดูเหมือนว่าจะเป็นไปได้เหมือนเช่นเดิม.

ดูเหมือนว่าเส้นทางที่ติดที่สุดก็ค่อมุ่ง ไปทางใต้.
คิงวันเขาจึงตั้งเข็มมุ่งหน้าสู่ เกาะ แย็ป และถึงเกาะ
คังกล่าวภายในสามวันต่อมา. ที่เกาะแห่งนี้ก็มีมันต-
ภาพรังสีน้อยเขาจึงนำเรือชนสู่ผวน้ำ.

เขาเป่าอากาศ บริสุทธ์ เข้าไปตลอดลำเรือของ

เขาแล้วก็ปล่อยให้พวกลูกเรือพากันขึ้นไปเป็นกลุ่ม ๆ. เขาตั้งใจที่ได้เห็นเรือรบอเมริกันลำหนึ่งอยู่ที่นั่น. เขา นั่งเรือบตเล็กข้ามไปยังเรือใหญ่. เขาปฏิบัติตามคำสั่งของ กัปตัน ชอว์, ซึ่งเขาได้พบที่นั่น.

ณ ที่นั่น เขาได้เรียนรู้เป็นครั้งแรกเกี่ยวกับเรื่องราวของสงคราม รัสเซีย - จีน. มันเป็นผลจากสงครามครั้งหนึ่งซึ่งตามหลังสงคราม อาหรับ - อิสราเอล. เขาศึกษาเกี่ยวกับวิธีระเบิดโคบอลท์ซึ่งใช้โดยพวกรัสเซียและจีน.

เรือรบลำใหญ่กำลังจอดอยู่ที่เกาะเย็บเพื่อคายน้ำมัน. เรือจอดอยู่ที่นั่นสัปดาห์หนึ่งแล้ว. ระยะเวลาห้าวันที่ผ่านมาไม่ได้รับข่าวคราวจาก สหรัฐอเมริกาเลย. กัปตันเรือมีน้ำมันพอที่จะนำเรือไปยัง บริสเบน, แต่จะไปไกลเกินกว่านั้นไม่ได้แล้ว.

ผู้บังคับการเทาเวอร์ พักอยู่ที่เกาะเย็บเป็นเวลาหกวัน. เขาหวังว่าคงจะไม่มีระเบิดโคบอลท์หล่นลงมาที่นั่น. ข่าวคราวที่ได้รับเลวร้ายยิ่งขึ้นทุก ๆ วัน พวกเขาไม่สามารถที่จะติดต่อกับสถาน วิทยุแห่งหนึ่ง

แห่งใด ไม่ว่าในสหรัฐอเมริกา หรือในยุโรป. แต่ว่าพวกเขาสามารถที่จะรับฟังข่าวจาก แม็กสิโก ซิตี ได้เป็นเวลาสองวัน. และข่าวที่ได้รับก็เลวร้ายเหมือนดั่งที่มันควรเป็น. แล้วพวกเขาก็ไม่ได้ข่าวคราวอะไรจาก แม็กสิโก ซิตี อีกเลย.

พวกเขาสามารถฟังข่าวจาก ปานามา, โบก๊อตตา และ วัลพาไรโซ่ เพียงเท่านั้น. แต่ทว่าสถานที่เหล่านั้นไม่เกี่ยวข้องกับซีกโลกเหนือ. พวกเขาติดต่อกับเรือสองสามลำของกองทัพเรือสหรัฐอเมริกา. ส่วนใหญ่ของเรือเหล่านั้นก็เหมือนกับพวกเขา นั่นแหละ, มีน้ำมันเชื้อเพลิงเพียงเล็กน้อย. ก็ที่นั่นเรือรบที่เกาะแย็บ ส่งให้เรือสหรัฐอเมริกาทุกลำแล่นไปที่บริสเบน. สองสัปดาห์ต่อมาเขาได้พบกับเรือทุกลำที่นั่น, เรือจำนวนสิบห้าลำของกองทัพเรือสหรัฐอเมริกา. ไม่มีแม้แต่เพียงลำเดียวที่มีน้ำมันเชื้อเพลิง และก็มีหวังน้อยมากเหลือเกินในอันที่จะหามาได้. นั่นเป็นเวลาหนึ่งบลวงมาแล้ว. เรือทุกลำยังคงจอดอยู่ที่นั่น.

เชื้อเพลิงนิวเคลียร์สำหรับเรือยูเอสเอส สคอร์

เขียน สามารถที่จะจัดเตรียมเอาไว้ได้, แต่ไม่มีอะไร
พร้อมในขณะที่เรือคาน่ามาถึง. ดังนั้นจึงต้องจอด
คอยอยู่อีกระยะหนึ่งที วิลเลียมส์ทาวน์. เมื่อเชอเพลิง
นิวเคลียร์ได้ถูกจัดเตรียมเป็นที่เรียบร้อยแล้ว, เรือก็
สามารถที่จะแล่นไปได้.

เรือแล่นไปยัง ริโอ เดอ จาไรโร บรรทุกเอา
เชอเพลิงนิวเคลียร์ไปให้เรือคาน่าอื่น ๆ ของสหรัฐ
อเมริกา. หลังจากนั้น สคอรเปียน ก็แล่นกลับไปยัง
เมลเบิร์น.

เรื่องราวต่างๆ เหล่านี้ บีเตอร์ โฮล์มส์ทราบดี
มันผ่านเข้าไปในจิตใจ และความ นึกคิด ของเขาอย่าง
รวดเร็ว. เขา นั่งอยู่หน้าโต๊ะของนายพลเรือเอก และ
คิดถึงผู้บังคับการเทาเวอร์. ตำแหน่งที่เขาได้รับแต่งตั้ง
ตั้งเป็นตำแหน่งใหม่. ไม่มีนายทหารชาวออสเตรเลีย
อยู่ใน สคอรเปียน ในขณะที่เรือไปเยือน อเมริกาใต้.
ความนึกคิดถึงแม่และบุตรสาวเล็ก ๆ ของเขาในตอน
นี้ทำให้เขารูสึกว่าเหนื่อยใจ

“การแต่งตั้งครั้งนี้จะกินเวลานานเท่าไรครับ,

ท่าน ?” เขาถาม.

นายพลเรือเอกยกไหล่. “บางทีอาจจะเป็นปี
หนึ่ง. อาจจะเป็นไปได้ที่นั่นจะเป็นการแต่งตั้งครั้ง
สุดท้ายของคุณ, โฮล์มส์.”

“ผมทราบ, ครับท่าน. ผมรู้สึกในบุญคุณ
เกี่ยวกับโอกาสครั้งสุดท้ายนี้. เรือจะออกทะเลนาน
ไหมครับ, ท่าน? ผมแต่งงานแล้วและมีบุตรเล็ก ๆ
ตัว. ตอนนั้นทางบ้านก็ไม่มีใครจะสะตอกนั้ครับ, และ
ตอนนั้นกมเวลาไม่มากนักแล้วครับ.”

นายพลเรือเอกเห็นด้วย. เราก็ออยู่ในฐานะ
เดียวกันนั่นแหละ, แนนอนที่เดียว. ผมจะไม่ตำหนิ
คุณหรือถ้าหากว่าคุณจะไม่ยอมรับ. แต่ถ้าหากว่า
คุณไม่ยอมรับ, ผมก็ไม่สามารถที่จะเสนอให้หวังสิ่ง
หนึ่งสิ่งใดอีกแล้ว. เรือจะพร้อมในวันที่สี่ของเดือน.
นนักเห็นจะออกอาทิตย์หนึ่งต่อจากนี้. แล้วก็ต้อง
เดินทางไปยัง แครนส์, ปอร์ต มอเรสบี และ ปอร์ต
คาร์วิน. เรือจะทำหน้าที่รายงานเกี่ยวกับสภาพการณ์
ของสถานที่ต่าง ๆ เหล่านั้น. แล้วก็จะเล่นกลับมา

ยงวิลเลียมส์ ทาวน์. ผู้บังคับการเทาเวอร์คิดว่าทั้งหมดคนจะใช้เวลาสิบเอ็ดวัน. หลังจากนั้นอาจจะมีการเดินทางที่ยาวนานสำหรับเรือ. บางทีอาจจะกินเวลาถึงสองเดือน.”

“จะมีเวลาว่างในระหว่างการเดินทางสองเที่ยว นั้นไหมครับ, ท่าน?”

“ผมคิดว่าคงอย่างนั้นแหละ. บางทีอาจจะมาถึงสองอาทิตย์.”

นายทหารหนุ่มนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง. เขาคิดถึงภรรยาของเขา. บุตรน้อยและการจัดส่งนม. มันเป็นอากาศในฤดูร้อน, ไม่มีใครจำเป็นต้องตัดฟันเพื่อก่อไฟ. อาจจะเป็นไปได้ที่เขาอาจจะกลับบ้านก่อนกลางเดือนเมษายน. เวลานั้นเป็นเวลาตอนที่ไฟจะเป็นสิ่งที่ต้องการภายในบ้าน. บางทีชาวนาอาจจะช่วยเหลือแม้ถ้าหากว่าตัวเขาเองต้องจากไปนานกว่านั้น. เขาได้ลอรธสำหรับชาวนาเพื่อไปทำรถพ่วงแล้ว. แต่ถ้าหากว่าการจ่ายกระแสไฟฟ้าไม่เป็นผล, หรือถ้าหากว่ากัมมันตภาพรังสีแผ่กระจายไปทางใต้ อย่าง

รวคเร็ว... อย่าไปคิดถึงเรื่องนี้จะดีกว่า.

แมร์จะต้องรู้สึกโกรธถ้าหากว่าเขา ปฏิเสธที่จะ
รับการแต่งตั้งครั้งนี้. หล่อนเป็นบุตรสาวนายทหาร
จากทะเลใต้, ประเทศอังกฤษ, เขาได้พบกับหล่อน
ที่นั่นในขณะที่เขากำลังออกทะเลพร้อมกับราชินี.

เขาเงยหน้าขึ้น, “ผมควรที่จะพร้อมที่จะออก
ทะเลในการเดินทางทั้งสองเที่ยวครับ, ท่าน” เขา
บอก. “พอจะมีทางเป็นไปได้ไหมครับในอันที่จะตัด
สนใจเกี่ยวกับเรื่องอื่นๆอีก? แผนการณ์ต่างๆ ออก
จะลำบากในการที่จะจัดการในตอนนี้นะครับ.”

นายพลเรือเอกเห็นด้วย. “ผมจะจัดการเรื่อง
นั่นเอง, โฮล์มส์, “เขาบอก. “คุณจะทำออกทะเลไป
กับเรือสคอร์เปียนเป็นเวลาห้าเดือนเต็ม มารายงาน
ตัวกับผมอีกครั้งหนึ่งเมื่อคุณกลับมา หลังจาก การเดิน
ทางเที่ยวที่สองแล้ว.”

“ดีมากครับ, ท่าน,”

“คุณจะต้องไปรายงานที่เรือ สคอร์เปียนใน
วันอังคาร. นั่นเป็นวันขึ้นปีใหม่. คุณออกไปคอย

สงครามนิวเคลียร์อุบัติขึ้น ผู้คนที่รอดชีวิตมาได้
จากระเบิดนั้น ขณะกำลังจะสิ้นชีวิตเพราะกัม
มันตภาพรังสีที่แผ่กระจายอยู่ทั่วไปในโลกนี้ อีก
หลายปีหลังจากที่สงครามสิ้นสุดลงแล้ว เรื่องนี้
เกิดขึ้นในเมลเบิร์น ออสเตรเลีย ที่นั่นผู้คนยังมี
ชีวิตอยู่ได้ เพราะกัมมันตภาพรังสียังแผ่กระจาย
ไปไม่ถึง แต่ที่กำลังแผ่กระจายอยู่ทางตอน
เหนือ และค่อย ๆ แผ่กระจายลงมาทางใต้อย่าง
ช้า ๆ . . .